

☞ EEN WERKMAN. ☜

EEN WERKMAN.

Het is nog vroeg; de zon heeft nauw
Der bosschen kruin beschenen;
Zal straks aan 't veld, besproeid door dauw,
Een parelglans verleenen.
Het voog'lenheir is nog verstomd,
Geen kever snort, geen bijtje bromt,
Zelfs zwijgt de vroege krekkel.

Maar niet alzo de nijv're man,
Wiens taak is hout te vellen;
Belaân met zaag, zijn werktuig, kan
Hij later u vertellen,
Dat, kostte 't werk hem droppels zweet,
Hij niet vertraagde, en dreigde er leed,
Een lied dit kon verdrijven.

En keert hij 's avonds moe en mat,
Naar huis met lende pijnen;
Dan komt hem tegen op zijn pad
Een kinderschaar — de zijnen.
Vergeeten is dan vele last,
Hoog heft hij op zijn jongsten gast.
En draait hem heen en weder.

Gelukkig hij, die in zijn stand,
Met hem verleende krachten,
Zijn werk verricht met trouwe hand,
Hem zal Gods zegen wachten.
't Geluk bestaat in rijkdom niet,
Maar die op 't loon hier namaals ziet,
Vindt nimmer zich bedrogen.

DOETINCHEM, Juni 1894.

E. GERDES.